

KAMP

juni
1982

OG SEIER

INNHold:

	side
Leder: "Sinnene i kok-debatten i gang"	2
Måsabjønn: Utvikling av produktivkreftene under sosialismen ved "SKIPPERTAK"?	4
Morten H.: Skal AKP bli en studiebevegelse?	6
Kalle: "Kapitalismen er råtten, men har ennå ikke blitt sparka fra scenen"	8
Mikkel: Er kapitalismen progressiv?	12
DS: PALESTINERNE!	13
Jens: "Proletariatets diktatur kan ikke være noe annet enn PARTIETS DIKTATUR!"	14
Peter P.: Partiet; sosialismens fiende nr. 1?	16
Aksel: Mer aktuell politikk på møtene!	17
Aksel: Trenger vi RV?	18
Kalashnikoff: "Når det regner på presten..."	19

LEDER: sinnene i kok - debatten igang

Med dette fyldige sommernummeret av Kamp og Seier er debatten igang i distriktet omkring høstens (og neste vårs) hovedtema. Årsaken til størrelsen på bladet skriver seg fra to kilder: 1) Innlegget som "Innleder på studiekonferanse" hadde i forrige nr. vakte tildels meget skarpe reaksjoner, noe som gjenspeiles i tre forskjellige innlegg hvor fellesnevneren er at "Innleder" undervurderer klassekampens betydning og den rollen som det subjektive elementet spiller i "Det Store spillet om kapitalismens undergang."

Og 2) at det var mange folk fra distriktet vårt på Dokka-seminaret om "dagens tema" som KOS har bedt spesielt om å utforme noen inntrykk fra debatten, eller innlegg som ble holdt der.

DEN HISTORISKE MATERIALISMEN ER VANSKELIG

Redaksjonen diskuterte problemene med å gi ut et såpass omfangsrikt nr., blant annet fordi vi var betenkte over å starte debatten med så mange lange og "skolerte" innlegg. Vi konkluderte likevel med at det måtte være rett å slippe løs det vi hadde, og heller anstrenge oss desto mer for å få inn innlegg og synspunkter fra flest mulig avdelinger. Vi syns sjøl at det å studere og diskutere den historiske materialismen er vanskelig og at vi derfor ikke bør late som om det er enkelt. Det er en reell fare for at dette kan bli en "ekspert"-diskusjon. Men dette kan vi forhindre ved 1) at avdelingene driver et grundig studiearbeid, og hvor motsigelser, u-

sikkerhet og problemer med å henge med blir behandla.på en bra måte.Og 2) ved at KOS må jobbe mye med å tilrettelegge debatten sånn at både de mer skolerte og de som føler seg dårligere rusta kommer fram med sitt.

Allerede nå ber vi om reaksjoner som går på hvordan debatten skal styres,reaksjoner på dette nummerets "leseverdighet", forslag til tiltak som kan få med flere.Det avhenger av at DU som evt. sitter der og er frustrert over alle fremmedordene,tunge formuleringer,referanser til "sjølsagtheter" som du ikke skjønner båret av osv. setter deg ned og skriver.Det finns ikke andre måter å gjøre oss oppmerksomme på din misnøye!

NOEN "NØTTER" TIL SOMMERFERIEN

Vi oppfordrer folk til å bruke ferien til å prøve å sette seg inn i en del av grunnlaget for debatten,nemlig studiet av Engels lille,lettlest brosjyre "Sosialismens utvikling fra utopi til vitenskap". I tråd med det temaet som tas opp av "Måsa-bjønn" i dette nr. om problemet med å utvikle produktivkreftene under sosialismen, anbefaler vi Stalins "Sosialismens økonomiske problemer".Det er her han formulerer det han kaller "sosialismens økonomiske grunnlov":"Sikring av den maksimale tilfredstillelse av hele samfunnets stadig voksende materielle og kulturelle behov gjennom uavbrutt økning og forbedring av den sosialistiske produksjon på grunnlag av den høyeste teknikk."I dette ligger bl.a. diskusjonen om forholdet mellom akkumulasjon(oppsamling av kapital) og forbruk under sosialismen,noe Mao har vært en av de skarpeste kritikerne av overfor Sovjet under Stalin.

Til slutt nevner vi at Pål Steigan blir beskyldt for å være mekanisk materialist når

Forts. s.13

UTVIKLING AV PRODUKTIVKREFTENE UNDER SOSIALISMEN VED :

- SOSIALISTISK PLANØKONOMI HAR VIST SEG EFFEKTIV I Å BYGGE OPP TILBAKELIGGENDE ØKONOMIER
- JEG GREIER IKKE Å SE HVORDAN DEN SOSIALISTISKE ØKONOMIEN SKAL KUNNE IVARETA UTVIKLINGA AV PRODUKTIVKREFTENE LIKE GODT SOM DEN KAPITALISTISKE MARKEDSMEKANISMEN
- DISSE PROBLEMENE DRØFTER "MÅSABJØNN" I DENNE ARTIKKELEN.

Etter en sosialistisk revolusjon i et land som Norge vil det være nødvendig ganske raskt å gå i gang med å forandre produksjonsforholda. Det problemet kapitalismen har latt etter seg er nettopp motsigelsen mellom utvikla produktivkrefter og tilbakeblitte produksjonsforhold.

Noe av det første, etter at de viktigste bedriftene er blitt statseie, er å begynne å reise en national produksjon etter en plan. Planen skal etterhvert erstatte det kapitalistiske markede når det gjelder regulering av produksjonen i forhold til private og statlige behov. Her ligger det vanskligheter.

Sosialistisk planøkonomi har vist seg effektiv i å kanalisere ressurser i et tilbakebyggende lands industrielle ~~opp~~bygning (Sovjet, Kina). Den sos-

„SKIPPER TAK?“

ialistiske planen har likevel vist seg å by på mange problemer, og den har vist seg å være langt mindre effektiv enn den kapitalistiske markedøkonomien i den fortsatte reguleringa av produksjonen for hele samfunnet. Det er et faktum at det kapitalistiske markede har vist seg å være et yppelig, og på mange måter genialt instrument for kapitalistene.

Mange av problemene ved den sosialistiske planen må vi regne med vil kunne løses. Det er i alle fall vårt utgangspunkt. Det er likevel et viktig trekk ved det kapitalistiske økonomiske systemet, nemlig evnen til hele tida å utvikle produktivkreftene, som jeg ikke greier å se hvordan den sosialistiske økonomien skal kunne ivareta godt nok.

For den enkelte kapitalist er det en nødvendighet hele tida å utvikle produktivkreftene han rår over. Produksjonen må bli stadig mer effektiv skal han oppnå konkurransefordeler eller holde seg konkurransekraftig på markedet. Dette er han alltid

bevisst, det er blitt en del av måten han tenker på, en del av han sjøl.

En sosialistisk bedrift vil utfra planen bli pålagt en viss produksjon, men finnes det lenger noe som tvinger ledelsen til å tenke: Hvordan utvikle og bruke ny teknologi?

Hva med den erfaringa arbeiderene høster i produksjonen, vil ikke den kunne nyttegjøres bedre under sosialismen til å utvikle produksjonen? Opplagt, men det er likevel romantikk å tro dette vil kunne erstatte den drivkrafta konkurransen er for kapitalisten.

Teknikkerne og de intellektuelle under sosialismen vil være de som i første rekke får i oppgave å utvikle produktivkreftene gjennom forskning og praktiske forsøk, og mange vil sikkert være svært motivert for ei slik oppgave.

Det jeg ser som et problem er at utviklinga av produktivkreftene ikke lenger er en del av økonomiens funksjonsmåte, slik det var under kapitalismen. Hverken den enkelte bedriften eller det sosialistiske samfunnet som helhet vil være trua av teknologisk stagnasjon. Både bedriftene og samfunnet vil kunne fungere i lang tid.

Jeg ser for meg den muligheten at det kontinuerlige arbeidet med å videreutvikle teknologien vil bli erstatta av en skippertakstil: "Nå må vi jaggu se til å utvikle teknologien igjen!", med

påfølgende statsorganisert kampanje. Mye rart vil kunne komme ut av dette, samtidig som det gir det sosialistiske samfunnet en ^{enn} mye større tregthet ^{enn} det kapitalistiske hadde.

Dette vil raskt kunne bli et alvorlig hinder for framgangen på avgjørende oppgaver. Bygginga av sosialismen vil kreve en langt større sjølberging. Bare dette vil kreve enormt av ressurser og av produksjonskapasitet. Det må raskt bygges et sterkt uavhengig forsvar. Materielle endringer for å oppheve f.eks. kvinneundertrykkinga vil, som en av mange lignende oppgaver, kreve mye.

En av de strategiske hovedoppgavene under sosialismen er å bygge ned arbeidsdelinga mellom kroppsarbeid og intellektuelt arbeid, mellom kroppsarbeid og politisk ledelse. Dette forutsetter i sin tur at arbeidstida settes radikalt ned. Hva vil ikke dette komme til kreve?

Som en sammenfatning: De strategiske oppgavene under sosialismen vil kreve en stadig revolusjonering og videreutvikling av produktivkreftene, samtidig som sosialismen vil ha en innebygget tregthet når det gjelder å videreutvikle ny teknologi.

Måsabajønn

ER DET PRODUKTIVKREFTENE SOM SKAL GJØRE JOBBEN MED Å LAGE
REVOLUSJON? MÅ HAVBOTNEN OG VERDENSROMMET UTNYTTES OG DATA-
REVOLUSJONEN FØRES TIL ENDE FØR KAPITALISMEN ER FERDIG?

VI MÅ SNU FLUKTEN FRA INDUSTRIEN, VI FÅR IKKE OPPSLUTNING
HVIS PARTIET BARE BESTÅR AV VELSKOLERTE INTELLEKTUELLE
UTEN ERFARING FRA DEN DAGLIGE KLASSEKAMPEN TIL ARBEIDERNE!

Konsekvensen av Innleders syn: AKP EN STUDIEBEVEGELSE!

DETTE HEVDER MORTEN H. I DETTE SKARPE INNLEGGET TIL "INNLEDER"

Jeg vil advare sterkt mot den tolkninga av den historiske materialismen som "innleder på studiekonferansen" gir uttrykk for i mai-nummeret av KOS. Konsekvensen av synet hans blir etter mi mening å legge ned partiet som en klassekamporganisasjon og i stedet få en vel-skolert studieorganisasjon.

Jeg er ikke enig i noen av de to syna I og II som han legger fram, det trur jeg egentlig det er få som er. Motsigelsen som står i partiet i dag på disse spørsmåla (1. Kommunistenes oppgaver og muligheter under kapitalismen, 2. forutsetninga for den sosialistiske revolusjonen, og 3. Oppgaver og muligheter under sosialismen.), er atskillig mer kompliserte.

Innleder sier forenkla at den "idealistiske" fløya (I) vil avsløre hvor råtten kapitalismen er for folk, og propagandere sosialismen som et bedre alternativ. Når vi har overbevist mange nok (over halvparten?) om at sosialisme er best kan vi gjøre revolusjon. Den "materialistiske" fløya (II) som han sjøl

tilhører, vil la produktivkreftene gjøre jobben, men det blir lenge, lenge til, for først må datarevolusjonen fullføres. Etter denne står kanskje utnyttninga av ressursene på havbotn, romfartsrevolusjonen og utnyttninga av verdensrommet for tur.

Jeg regner meg sjøl som materialist, men studielederen vil sansynligvis plassere meg i den idealistiske sekken. Jeg har ingen illusjoner om at ved å gå fra dør til dør og overbevise folk vil få noen revolusjon, men likevel trur jeg at den innsatsen vi gjør i dagskampen vil være av stor betydning, både for når og åssen kapitalismen vil bli avsløst av sosialismen.

Så lenge vi har et kapitalistisk samfunn er det en grunnleggende motsigelse mellom samfunnsmessig arbeid og privat tilegnelse, og så lenge denne motsigelsen eksisterer vil det pågå en klassekamp mellom arbeiderklassen og borgerskapet (de viktigste klassene). Hver eneste dag i året på nesten hver arbeidsplass er det folk som er

forbanna for noe, klager og krever. Det kan være dårlige garderobeforhold, (sammenlikna med sjefens svømmebasseng), hardt arbeidstempo, usikre framtidsutsikter, noen er til og med så smålige at dem misunner funksjonære gratis te og kaffe. Alt dette er spontane uttrykk for klassekampen, og det pågår hele tida om AKP eksisterer eller ikke. Men det er denna kampen som gir grunnlaget for et kommunistisk parti. Partiets oppgave er ikke å forklare arbeiderklassen at kapitalismen er råtten for det opplever dem nesten hver dag. Men folk er bestandig på leitning etter en eller annen forklaring på åffer ting skjer. En av partiets viktigste oppgaver er å være der massene er, gripe fatt i det som skjer, og setta sjøl kampen om tevatnet i en større sammenheng. Gjør ikke vi det er det andre som gjør det (Carl I. Hagen, Kåre Krist, Willoch og Bruntland osv) på sin måte. Sjøl om det er en seig jobb og vi syns vi oppnår små resultater betyr deltakinga i klassekampen alfa og omega for det kommunistiske partiet. Det er nok riktig som "studieinnleder" sier at vi gjennom dagskampen under dagens fungerende kapitalisme bare vil få med oss en ytterst liten del av arbeiderklassen. Men oppgava vår nå er gjennom dagskampen å trekke med oss disse i partibygginga, få tillit blant større masser rundt om på arbeidsplassene og sjøl lære å kjenne kapitalismens innerste vesen. Vi må

ha fast forankring og tillit i arbeiderklassen den dagen kapitalismen igjen har vikla seg inn i ei alvorlig krise. Hvis ikke vil andre krefter kunne få oppslutning om sine forslag til løsning av krisa (f.eks. fascisme).

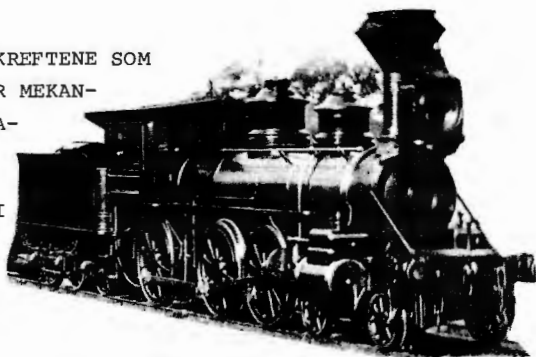
SNU FLUKTEN FRA INDUSTRIEN!

Kamerater, snu flukten fra industrien, det er strategisk jævla viktig. Det hjelper lite med vel skolerte intellektuelle hvis ikke arbeiderklassen kjenner oss, kjenner løsninga vi har på krisa, er vant til å slåss sammen med oss og har tillit til oss. Vellykka resultater i dagskampen skjerper også den grunnleggende motsigelsen i samfunnet.

Sjøl sagt er jeg enig i studieleders argumenter for å høyne det teoretiske og ideologiske nivået. Men uten å legge stor vekt på deltakinga i dagskampen vil vi aldri bli noe nyttig redskap for arbeiderklassen når den skal løse sin historiske oppgave.

- ● TEORIEN OM PRODUKTIVKREFTENE SOM HISTORIAS LOKOMOTIV ER MEKANISK OG I STRID MED DIALEKTIKKEN.
- ● KAPITALISMEN VIL ALDRI NÅ NOEN GRENSE DER DEN IKKE Lenger ER I STAND TIL Å UTVIKLE PRODUKTIVKREFTENE.
- ● DERSOM KOMMUNISTENE IKKE Fyller SIN HISTORISKE OPPGAVE VIL ALDRI SOSIALISMEN BLI VIRKELIGGJORT.
- ● DETTE, BLANT MYE MER, TAR "KALLE" OPP I ET LANGT, MEN LIKEVEL LETTFATTELIG INNLEGG SOM RETTER SEG MOT "INNLEDER PÅ DS' STUDIEKONFERANSE" FRA MAI-NUMMERET AV "KAMP OG SEIER".

„KAPITALISMEN ER RÅTTEN, MEN HAR ENNÅ IKKE BLITT SPARKA FRA SCENEN”

Innlederen på studiekonferansen til DS (under kalt Innleder) legger fram to syn i KOS mai. Et mulig standpunkt til disse to syna er etter hans mening at det første (I) "underkjenner betydninga av den objektive, materielle virkeligheten", mens det andre (II) "underkjenner betydninga av klassekampen og den subjektive krafta i historia". Sjølv står han "i utgangspunktet på det siste synet."

Mitt standpunkt er at det første synet er ufullstendig, mens det andre er feilaktig. Jeg vil trekke fram 5 punkter som jeg mener er de groveste feila i det andre synet.

Jeg vil stille motsigelsene skarpt. Jeg vil peke på følger av synet II som Innleder helt sikkert ikke står inne for, og jeg påstår heller ikke noe slikt. Innleder er f.eks. sikkert ikke tilhenger av et partidiktatur. Jeg hevder heller ikke at partiet f.eks. ikke skal drive propaganda overfor arbeiderklassen, men kritiserer den

betydninga Innleder tillegger denne propagandaen.

1. ER KAPITALISMEN PROGRESSIV?

Innleder hevder at kapitalismen fortsatt er progressiv, den "har ennå en stor historisk oppgave foran seg" (s. 9).

Dette synet er i strid med Lenins imperialismeteorii. "Renteniststaten er en stat med snyltende og opprøptende kapitalisme", sier Lenin (Imperialismen, s. 143).

Kapitalismen var progressiv bare inntil den hadde utvikla et materielt og tankemessig grunnlag for sosialismen. Dette grunnlaget oppsto under imperialismen, noe som blei bekrefta i Russland i 1917.

Innleders syn er teorien om produktivkreftene som historias lokomotiv. Dette er mekanisk materialisme, og i strid med dialektikken. Det er ikke produktivkreftenes utvikling, men

kampen mellom de to sidene i de grunnleggende motsigelsene under kapitalismen som driver utviklinga framover.

Det er kampen mellom kapitalistene om maksimalprofitten som stadig tvinger fram ei utvikling av produktivkreftene. Det er motsigelsen mellom utviklinga av produktivkreftene og produksjonsforholda som til slutt vil tvinge fram sosialismen for å få løst denne motsigelsen gjennom ei djuptgripende endring av produksjonsforholda. Dette er dialektisk materialisme.

Det ligger under i Innleders syn (sjøl om han ikke sier det direkte) at kapitalismen til slutt vil nå ei grense, der den ikke lenger har mulighet til å utvikle produktivkreftene videre. Først da vil arbeiderklassen bli subjektivt revolusjonær og kunne gjøre revolusjon.

Etter min oppfatning er dette feilaktig. Kapitalismen vil aldri nå noen slik grense. Et grunnleggende særtrekk ved imperialismen er den ujamne utviklinga i de imperialistiske landa (se Lenin:Imperialismen, del VII). Dette fører til stadige omfordelingskriger som raserer produktivkrefter i stort omfang og stadig gir kapitalismen et nytt grunnlag å vokse opp fra. Eks. Tyskland etter 2. verdenskrig.

Vi ser eksempler på at kapitalismen stanger mot grensene på noen områder, men ikke på alle samtidig. Når den stanger mot grensa på ett område, vil jakta etter maksimalprofit gjøre at kapitalen blir overført til andre bransjer eller land. Kapitaleksporten fra de imperialistiske landa er nettopp uttrykk for dette, ekspansjonismen det samme, som f.eks. Tyskland i 30- og 40-åra.

Landbruket er en slik sektor under kapitalismen. Her er utviklinga av produktivkreftene kraftig hemma over hele verden, av litt ulike årsaker i i-landa og i u-landa.

I u-landa gir produksjonsforholda ikke grunnlag for stordrift og mekanisering. Dessuten er kjøpekrafta for liten, trass i matmangelen.

I i-landa er det stort sett reell overproduksjon på mat. Men produksjonsforholda i verden gjør at det ikke lønner seg å produsere mer for den 3. verden. Eks. USA og EF som stadig må treffe tiltak for å redusere overproduksjonen. Resultat: Kapitalen flyter til andre bransjer.

Et motsatt eksempel: Rustningsindustrien under kapitalismen vil aldri stange mot noen grense.

Etter mitt syn er Innleders syn en mekanisk sammenbruddsteori for kapitalismen som det ikke fins erfaringsgrunnlag for. Tvert imot vil kapitalismen med lovmessig nødvendighet stadig bli kasta ut i kriser og kriger som legger et nytt grunnlag for fortsatt ekspansjon etterpå.

Ifølge denne teorien vil det heller ikke være noen fare for tilbakefall til kapitalismen etter at sosialismen er innført. Kapitalismen har jo for godt utspilt sine eksistensmuligheter. Dette er en sjølmotsigelse i synet til Innleder, som seinere i innledninga er svært opptatt (med rette) av faren for kontrarevolusjon.

Jeg trur faren for kontrarevolusjon vil eksistere under hele sosialismens epoke, men sjølsagt mindre og mindre etterhvert. Men først under kommunismen vil grunnlaget for privat tillegning av merproduktet være borte.

2. MATERIE OG BEVISSTHET OG MULIGHETEN FOR AT ARBEIDERKLASSEN BLIR SUBJEKTIVT REVOLUSJONÆR

Innleder sier: "Det er en illusjon å tro at noe annet enn en ytterst liten del av arbeiderklassen (...) vil slutte opp om partiet sine sosialistiske målsettinger så lenge kapitalismen har utviklingsmuligheter." (s. 10.) "Bevisstheten om de sosialistiske oppgavene vil i hovedsak ligge i partiet i lang tid etter revolusjonen." (s. 11.)

Jeg mener dette synet er feilaktig. De 4 grunnleggende motsigelsene i verden blir stadig skarpere. (Kanskje er det også en 5. grunnleggende motsigelse: Mellom produktivkreftene og virkningene av dem på naturgrunnlaget, de økologiske konsekvensene?)

Dette fører til et stadig skarpere krav om å løse dem. Dette behovet er materielt, i den forstand at å løse motsigelsene er nødvendig for å dekke massenes elementære behov. Det vil derfor nødvendigvis også få subjektive uttrykk og politiske/organisatoriske følger.

Denne historiske tendensen får midlertidige tilbakeslag fordi borger-skapet klarer å lede den på avveier: Sosialdemokrati, fascisme, moderne revisjonisme. Dette vil sikkert skje også i framtida, kanskje i nye former.

Men oppsamla erfaring vil etterhvert gjøre det klart for stadig flere at kapitalismen som system hindrer ei løsning. Denne innsikten er sjølsagt nødvendig for at folk blir revolusjonære, og er en historisk, langsiktig tendens.

Den vil bli styrka når stadig flere land blir sosialistiske, og svekka ved negative eksempler som f.eks. Sovjet.

En arbeiderklasse som bare slåss for dagskrav som brød, jord, fred, vil ikke kunne gjennomføre en revolusjon der den borgerlige staten blir styrta, ei handling som går langt ut over å innfri disse dagskrava, og opprette proletarietets diktatur.

Jeg kan ikke forstå hvordan en arbeiderklasse som bare har dagskravbevissthet kan gjøre revolusjon imot den borgerlige staten. Dersom Innleders teori er rett, må partiet ha gjort dette aleine sammen med bare en ytterst liten del av arbeiderklassen f.eks. i Russland 1917.

Men det var opplagt ikke slik det skjedde, og den russiske imperialismen hadde heller ikke stanga mot grensene i 1917. Den tyske imperialismen var i ferd med å bli knust (midlertidig), og veien lå sann sett åpen for fortsatt imperialistisk utvikling i Russland.

Konklusjon: Historiske erfaringer viser at Innleder tar feil på dette punktet. En følge av synet hans må nødvendigvis bli reformisme i partiet: Grunnlaget for revolusjonen vil aldri oppstå siden kapitalismen alltid vil ha utviklingsmuligheter og vi derfor vil se det som hensiktsløst å drive massepropaganda for sosialisme og revolusjon.

Kapitalismen har med nødvendighet frambrakt sosialismen både som idé og som virkelighet, og følgelig sosialister og kommunister. Men dersom disse ikke fyller sin historiske oppgave og driver propaganda for den vitenskapelige sosialismen, vil sosialismen heller aldri bli virkeliggjort.

Innleder snur saka på hue: Kapitalismen har utviklingsmuligheter så lenge arbeiderklassen ikke er subjektivt revolusjonær, men når dette skjer, ligger den farlig nær grensa. Det objektive grunnlaget for at dette skal skje, legger borgerskapet sjøl. Men å utnytte dette objektive grunnlaget er det vi som må gjøre.

En teori om at det er umulig å innføre sosialismen under de rådende forholda vil nødvendigvis føre til at sosialismen ikke blir innført så lenge denne teorien rår grunnen, uansett om teorien er riktig eller ikke.

3. GRUNNLAGET FOR OPPSLUTNING OM SOCIALISMEN

Innleder sier: "Bevisstheten om de sosialistiske oppgavene vil i hovedsak ligge i partiet i lang tid etter revolusjonen. (...) Det er ingen andre enn partiet som kan holde fast de sosialistiske målsettingene og utvikle det etter-kapitalistiske samfunnet mot kommunismen." (s. 11.)

Dette synet innebærer at propagandaen fra partiet er den viktigste grunnen til at arbeiderklassen slutter opp om sosialismen etter revolusjonen. Det er også den eneste grunnen Innleder nevner.

Dette er idealisme etter min oppfatning. Det viktigste grunnlaget for at folk slutter opp om sosialismen vil være at (eller om) den klarer å tilfredsstille det folk oppfatter som sine viktigste materielle og samfunns-messige behov. A dekke disse behovene er forutsetninga for at folk vil slutte opp om sosialismen i lengden. Erfaringene fra de sosialistiske landa bekrefter etter mitt syn dette.

Det kan sjølsagt tenkes at det sosialistiske samfunnet ikke klarer dette i kortere eller lengere tidsrom. Det er derfor viktig å etablere stabile styreformene under sosialismen tilsvarende hva borgerskapet har klart under kapitalismen.

Stalin formulerer dette som en økonomisk grunnlov for sosialismen: "A trygge maksimal tilfredsstillelse av hele samfunnets stadig voksende materielle og kulturelle behov ved en uavbrutt øking og forbedring av den

sosialistiske produksjonen på grunnlag av høgt utvikla teknologi." (Sosialismens økonomiske problemer i USSR)

4. PARTIET OG MASSENE

Innleder sier: "Det er bare partiet som representerer arbeiderklassens objektive interesser opp mot andre klasser og gruppers interesser, og opp mot arbeiderklassens egne, subjektive interesser. I denne uhyre vanskelige oppgava har partiet bare seg sjøl å stole på." (s. 11.)

Dersom dette synet er korrekt, mener jeg vi må gå inn for partiets diktatur og ikke proletarietets diktatur. Dette synet strider mot partiteorien, og det strir mot Maos teori om masselinja. Mao understreker gang etter gang at partiet må ha tilitt til massene.

Hele ML-teorien er jo nettopp en vitenskapelig teori som er bygd på de arbeidende massene, først og fremst arbeiderklassens, kollektive erfaringer som klasse(r).

Jeg nevnte foran at det er vanskelig å tenke seg en revolusjon uten at en stor del av arbeiderklassen er subjektivt revolusjonær. Dette innebærer nettopp at den har endra sine subjektive oppfatninger i samsvar med sine objektive klasseinteresser.

Jeg trur Innleder undervurderer arbeiderklassens evne til å sette sine egne erfaringer i system.

Det er også mulig at etterhvert som imperialismen blir svekka av den 3. verdens kamp, blir mulighetene for å kjøpe opp et arbeideraristokrati dårligere. Dette vil undergrave sosialdemokratiet som ideologi og som politisk retning.

I motsetning til Mao blir følgen av Innleders syn at partiet hele tida må ha mistillit til arbeiderklassen fordi den vil være prega av kortsiktige, subjektive interesser som vil være skadelige for utviklinga av sosialismen.

5. TEORIEN SOM RETTESNOR FOR HANDLING

Innleder sier: Det finnes "ingen objektive mål for om partiet følger riktig eller gal retning mot målet." (s. 11.)

Her mener jeg Innleder undervurderer ML-teorien som rettesnor. Det er utvilsomt riktig at teorien idag er svært mangelfull som slik rettesnor for utviklinga av sosialismen, både når det gjelder økonomien og klassekampen. Disse manglene gjør at Kina er nødt til å prøve seg fram og eksperimentere for å finne de rette metodene. På den andre sida vil slike eksperimenter gi det erfaringsmaterialet som trengs for å videretvikle teorien, gjøre den mer vitenskapelig og mer holdbar.

Dette krever at arbeiderklassen tilegner seg den vitenskapelige sosialismen og ikke bare ser på sosialismen som (utopisk) idé. Det vil ikke være nok at partiet behersker denne teorien. Dersom dette ikke skjer, vil utviklinga av teorien sakke akterut for den økonomiske utviklinga og de spørsmåla den stiller, og sosialismen vil lide nederlag. Jeg trur dette vil gjelde i vel så stor grad i den første tida etter revolusjonen som seinere når sosialismen har blitt mer etablert som økonomisk system.

Kalle

ER KAPITALISMEN PROGRESSIV ?

Innlederen på studiekonferansen til DS mener kapitalismen er progressiv og på ingen måte har utspilt sin rolle. Han begrunner synet sitt med at kapitalismen er i stand til å frambringe "den mest gigantiske utviklinga av produktivkreftene som verden har sett". derfor har kapitalismen ennå "en stor historisk oppgave foran seg".

Det er lett å få sånne tanker som innleder når en lever i det lille fredelige Norge som flyter som en kork på imperialismens opprørte hav. Det er lett å bare se den ene sida av kapitalismen eller for å snakke som Marx; den ene polen: "Den betinger en akkumulasjon (oppsamling) av nød som svarer til akkumulasjonen av kapital. Akkumulasjonen av rikdom ved den ene polen er altså samtidig akkumulasjon av nød, slit, trelldom, uvitenhet, brutalisering og moralsk forfall ved motpolen, dvs for den klassen som produserer sitt eget produkt som kapital."

innlederen påstår at kapitalismen er progressiv fordi den utvikler produktivkreftene. Poenget er at kapitalismen ikke har noe annet valg, den er tvunget til å utvikle produktivkreftene for å overleve. Kapitalisten må utvikle stadig bedre datamaskiner eller gå under i konkurs. Engels sier det sånn i "Sosialismens utvikling fra utopi til vitenskap" (Les denne boka, den er lettlest og blei skrive for vanlige arbeidsfolk i forrige århundre): "Vi har sett hvordan de ube-

grensede mulighetene til å forbedre det moderne maskineriet, på grunn av anarkiet i den samfunnsmessige produksjonen ble til et maktbud for den enkelte kapitalisten til stadig å forbedre maskinene sine og øke deres produksjonsevne. Bare den faktiske muligheten til å utvide produksjonsområdet sitt blir for ham nettopp en slik tvangslov. Storindustriens enorme utvidelseskraft som gjør gassartenes utvidelseskraft til en barnelek, trer nå fram som en kvantitativ og kvalitativ nødvendighet som trosser et hvert mottrykk. Mottrykket skapes av konsumsjonen, avsetningen, markedene for storindustriens produkter. Men markedenes utvidelsesevne, både utad og innad, er avhengig av helt andre lover, som virker med langt mindre kraft. Markedenes utvidelse kan ikke holde tritt med utvidelsen av produksjonen. Sammenstøtet er ikke til å unngå, og da det ikke kan framkalle noen løsning så lenge det ikke sprenger selve den kapitalistiske produksjonsmåten kommer det igjen periodisk."

Men hva er forutsetninga for at de gigantiske multinasjonale monopolene, som IFT, kan utvikle stadig bedre datamaskiner og akkumulere kapital, samle milliardprofitter ved den ene polen, jo det er akkumulering av nød, hungerkatastrofer og miljøødeleggelser ved den andre polen, i dag først og fremst den tredje verden. Og her ligger forskjellen fra forholda i 1870 da Marx skreiv om

JENS: PROLETARIATETS DIKTATUR KAN IKKE VÆRE NOE ANNET ENN

... partiets diktatur!

I tilknytning til diskusjonen om Lenins bok "Hva må gjøres?" tok vår avdeling tidligere i år opp spørsmålet om partiets ledende rolle før, under og etter revolusjonen.

Samme spørsmål ble brakt på bane under et Dokka-seminar i midten av juni, og ettersom de oppfatninger jeg gav uttrykk for, ved begge anledninger utløste til dels sterke reaksjoner hos de øvrige deltakerne, skal jeg i dette innlegget prøve å gjøre nærmere rede for hva jeg mener ligger bygget inn i formuleringen "partiets ledende rolle".

I henhold til den dialektiske og historiske materialismen er bevisstheten i siste instans et produkt av menneskenes materielle omgivelser. Dette medfører bl.a. at de konkrete motsigelser som finnes i det kapitalistiske samfunn nedfeller seg i tanker om produktivkrefter, produksjonsforhold, klasser osv., tanker som i sin tur gir opphav til den vitenskapelige sosialismen.

Med referanse til den østerrikske teoretikeren Karl Kautsky hevder Lenin i "Hva må gjøres?" at historiens redskap i vår tid, den eneste revolusjonære klasse under kapitalismen, nemlig den industrielle arbeiderklasse av seg selv aldri kan utvikle noen sosialistisk bevissthet, enn si teori. Sosialistisk teori utvikles av de intellektuelle,

som, på grunn av arbeidsdelingen under kapitalismen, nødvendigvis må ha en borgelig eller småborgerlig klassetilhørighet. Disse borgerlige intellektuelle bringer så den sosialistiske teorien inn i arbeiderklassen, og slik blir teorien til en materiell kraft.

Omgitt som den er av kapitalistiske produksjonsforhold og borgerlig ideologi trenger arbeiderklassen imidlertid ikke bare en teori. Den trenger også en ledelse som er i stand til å kartlegge det politiske terrenget og som kan føre klassen frem mot dens historiske oppgave, den sosialistiske revolusjonen.

Av hvem utgjøres denne ledelsen?

Av arbeiderklassens mest erfarne, disiplinerte, kampvillige, innsiktsfulle og skolerte elementer. Sammen med de borgerlige intellektuelle som av overbevisningsgrunner er blitt tvunget til å skifte klassestandpunkt, skaper disse elementene det kommunistiske partiet som derved blir det høyeste uttrykk for proletariats klasseorganisering.

Styringsformen under sosialismen kalles proletariats diktatur. Dette betyr ikke at proletariatet utøver sitt diktatur direkte. Noe slikt vill være en umulighet. Diktaturet utøves gjennom proletariatets fortropp, gjennom partiet, som, fordi det består av arbeiderklassens politisk mest frem-

skredne elementer, og fordi det har det beste grepet om klassens egen vitenskapelige teori, må være ledende på alle samfunnslivets områder. Det motsatte ville være å overlate arbeiderklassen til seg selv, med de farer dette innebærer for fremvekst av spor tanisme, reformisme og kontrarevolusjon, jf. Lenin, og ikke minst Stalin. Etter min oppfatning vil partiets selvforståelse, slik den er skissert ovenfor, i sin konsekvens måtte overflødiggjøre behovet for selvstendige arbeidermaktorganer med beslutnings- og sanksjonsmyndighet. Arbeiderklassens organer vil kunne gi partiet råd, råd som partiet lytter til, og som det forholder seg til på en dialektisk måte (dersom det faktisk dreier seg om et marxist-leninistisk parti), men om det skulle utvikle seg motsigelser mellom klassen og partiet, så vil partiets syn måtte veie tyngst, i og med at dette syn, så langt det er menneskelig mulig, vil være i sakt med arbeiderklassens objektive interesser. Men, vil noen spørre, sett at det oppstår alvorlig uenighet i partiet, sett at det utvikler seg linjekamper som ikke lar seg løse gjennom diskusjon. I så fall, hvordan finner man ut av hvem som står for revisjonistiske, borgerlige og klasseforræderske linjer og hvem som står for en marxist-leninistisk linje? For uansett hvilken gruppe eller fraksjon som vinner frem, så vil dens representanter selvfølgelig hevde at de selv står for den korrekte linje, og at motstanderne forfekter revisjonistiske oppfatninger.

Nå vil noen svare at det alltid pågår ideologisk kamp, og at man derfor stadig vil måtte regne med fremveksten av borgerlige linjer i partiet. Javel, men må det ikke da fortone seg problematisk å forsvare et tilnærmet maktmonopol for partiet, å gå imot konstitusjonelle begrensninger i likhet med dem man finner i de borgerlige demokratiene, å si nei til proletariske organer som gis myndighet til på ett eller annet vis å gripe inn overfor en fortropp som har gått seg vill, og som prøver å tre uakseptable løsninger ned over hodet på den klassen den sier seg å representere?

Noe av problemet tror jeg ligger i den marxist-leninistiske teoriens krav på vitenskapelighet, at det m.a.o. skal være mulig å nå frem til politiske løsninger som er objektivt riktige.

Som tidligere antydnet, synes bl.a. en slik posisjon å ligge til grunn for teorien om partiets ledende rolle. Og et statsbærende parti som bygger på denne posisjonen vil neppe gi fra seg makten før det blir styrtet gjennom en ny revolusjon.

Min påstand er at når teorien om partiets ledende rolle føres ut i praksis under proletariats diktatur, så vil resultatet med nødvendighet bli partiets diktatur over proletariatet.

Alt snakk om at arbeiderklassen styres gjennom partiet må betegnes som idealisme og metafysikk så lenge klassens egne representative organer ikke besitter reell makt.

Jens

PARTIET; SOSIALISMEN'S FIENDE NR.1 ?

Ja, i endel diskusjoner om partiets stilling under sosialismen kan det virke som om noen mener det. Så også på "Dokka", på seminaret om historisk materialisme og sosialismens problemer.

ET STERKT PARTI ER FÆRLIG

Argumentene mot at partiet skal ha en særstilling er såvidt jeg kan skjønne følgende :

- Degenerer partiet så går hele sosialismen i dass.
- All historisk erfaring viser at kontrarevolusjonen skjer gjennom et sterkt og ledende parti.
- Et parti med en særstilling utelukker et virkelig demokrati.
- Et parti med så mye makt må med nødvendighet fjerne seg fra massene.
- Det må finnes andre måter å bygge sosialismen på som i større grad garanterer en riktig kurs. Eks.vis: arbeiderråd, flertallsbeslutninger i hele arbeiderklassen, mange partier med like rettigheter o.l.

Ja, det kan virke som ihvertfall noen av de som hevder disse standpunktene krever en garanti for at bygginga av

sosialismen ikke skal mislykkes en gang til, og at en slik garanti er en forutsetning for at de sjøl skal være med å kjempe for sosialisme og kommunismen.

UTOPI

Dette er etter min mening rein og skjær ønsketenkning. Ønsketenkning som helt ser bort i fra den objektive virkligheten. Virkligheten med klassekamp, kamp for å utvikle produktivkreftene, fortsatt arbeidsdeling (noen leder, andre produserer, noen jobber intellektuelt og andre står ved maskinene.)

Det er disse forholda som truer sosialismen. Og disse motsigelsene kan bare løses ved at finns et sterkt og ledende kommunistparti som står i en særstilling i samfunnet. Et parti som framfor alt må bygge sin teori og sin praksis på den vitenskaplige sosialismen. Uten et slikt parti vil det ihvertfall og uansett gå til helvete. Å stille f.eks. flertallets mening opp som et alternativ til partiet

er og blir en rein utopi.

De som derfor stiller spørsmålsteget ved behovet for et ledende parti tar grunnleggende feil. Spørsmålet er tvert imot hvordan partiet skal bli sterkt nok og få nok innflytelse. Javel, vil noen si, men se hva et tidligere sterkt kommunistparti som SUKP kan lage av faenskap.

Er det blitt sånn fodi partiet var sterkt og ledende? Nei, etter min mening kan det utelukkende tilskrives at SUKP bl.a. som en følge av klassekampen under sosialismen forlot den vitenskaplige sosialismen. En vitenskap som parti også hadde et for dårlig grep om i hele perioden.

FRAM FOR STUDIER:

Hva så med oss, har vi et bra grep om den vitenskaplige sosialismen? Nei, snarere tvert imot. Fra bønn til topp i partiet er det store høl. Derfro er det også sånn at vi ved å ta studiene alvorlig, ha de som ei stående oppgave, alt nå kan være med å sikre framtidens sosialistiske Norge. Svaret må være å bygge partiet, ikke å legge et "teoretisk" grunnlag for at partiet egentlig utgjør en fare for sosialismen.

Peter Pan

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

MER AKTUELL POLITIKK PÅ MØTENE!

Påstand: Det kan skje revolusjon i Sverige uten at vi kommer til å diskutere det på partimøtene. Hvor mange avdelinger har f.eks. diskutert: Libanon etter Israels okkupasjon, Malvinene, El Salvador, Transportarbeiderstreiken da den var, eller store saker lokalt som folk er opptatt av? Din avdeling?

Jeg mener ikke at partiet skal kaste seg over alle i øyeblikket viktige saker i stedet for å jobbe etter en plan og med noen få saker. Partiplanen synes jeg er bra. Likevel vil jeg ha mere slike aktuelle diskusjoner. Idealist, sa du? Her er i alle fall mitt forslag:

På alle avdelingsmøter avsettes første halvtimen til diskusjon om en aktuell sak. Normalt trenger en ikke forberedelsesmateriale til den.

Hensikten er å stimulere det politiske klimaet, avklare noen saker og gi folk støtte i arbeidet generelt overfor arbeidskamerater og andre.

Kommer det ikke motargumenter i neste KOS, så går jeg ut i fra at alle er enige og at alle starter med dette.

XXXXXXXXXXXX Aksel

Forts. fra s.18

- planlegge valgkampen så detaljert som mulig.

* Sommer/høst -83: Valgkamp.

Mange føler seg snytt nå. Jeg har ikke skrive om vi trenger RV - dersom folk tenker på diskusjonene om vedtekt-er, forholdet mellom partiet og uorganiserte osv. Det får ligge til en annen artikkel.

Aksel

TRENGER VI RV?

Har partiet behov for folk som jobber overfor de parlamentariske organene - nå når vi ikke sitter der? Vi er få folk i og rundt partiet, og har mange viktige oppgaver. Bør ikke da RV prioriteres vekk bortsett fra valgkampen?

NEI! Vi bør jobbe kontinuerlig i de kommunene der vi stiller til valg. Den linja vi har nå synes jeg er bra: Et par folk i disse kommunene skal ha RV som hovedoppgave, og samme på fylkesplan. Noen argumenter for:
* Det sker viktige ting i kommune- og fylkesting. Tar vi ikke stilling til disse sakene, stiller vi oss på sida i saker som er viktig for folk. Vi trenger å utvikle en politikk på mange av disse sakene - det har vi ikke i dag.

* Folk flest har tillit til disse organene, og har respekt for dem. Vi må rive ned tilliten til dem og til de andre partiene - avsløre at det er borgerskapets maktapparat, avsløre hykleri og råttenskap.

* RV er en flott anledning til å komme i kontakt med nye folk. Vi må ta kontakt med folk som står oppe i kampsituasjoner og andre som har saker vi bør snuse i. Eksempel: Når planene om nedlegging av fødeavdelinga ved Bærum sjukehus kom, burde RV med en gang kontakte de ansatte der. Vi skulle bedt om å få en redegjørelse for saken (få kunnskaper) og deres syn på hvordan vi kunne støtte dem - bl.a. ved å fremme saken i kommunestyret og fylkesting. Det siste er mulig sjøl om vi ikke sitter der - vi har gjort det med et par saker.

Hvordan skal RV jobbe nå?

Få folk gir begrensa muligheter. Vi må legge oss på et realistisk nivå. Her er forslag til prioritering:

a) Skrive i lokalavisa. Nesten hver dag er det små og store saker vi kan skrive om. Det trengs ikke mye studier og lange avhandling-er. En kort artikkel med to-tre-fire ukers mellomrom kan alle klare.

b) Plukke ut en viktig sak for kommunen og jobbe grundig med den.

Sette seg inn i saken, finne våre argumenter og krav osv.

c) Markere RV med stand en gang i blant - bl.a. med den sentrale boligløpeseddelen nå.

d) Ta kontakt med andre som har "saker" - se over.

e) Følge med i kommunestyret, gå gjennom sakslister o.l. Ta initiativ på de viktigste sakene.

Alle steder der det er minst en som skal drive med RV, er det fullt ut mulig å drive med a, b og c.

Nå til høsten er det en annen sak som likevel må prioriteres over disse: Arbeidet med listene vi skal stille i valget i 1983.
- Toppkandidatene bør raskt avklares. De bør "markedsføres" spesielt, og andre oppgaver må avklares i forhold til å sitte i kommunestyret (vi kan komme inn flere steder). De må også få tid til å jobbe seg inn i arbeidet - dårlig start å dumpe inn i kommunestyret uten å ha tenkt på det før.

- Det må snakkes med mange personer om å stille på lista. Vi bør ha ei sterk liste - både politisk, med kjente og "uventa" navn og med mange kvinner. Den kommer ikke av seg sjøl.

Hovedtrekka i plan for RV.

* Høsten -82: Drive RV på et jevnt, men lavt plan alle steder vi skal stille liste (Forslag: Asker, Bærum, Nesodden, Ås, Lørenskog, Rælingen, Skedsmo, Ullensaker + i fylket)
- Starte arbeidet med lista.

* Vinteren -83: Drive RV som over, helst trappe opp noe.

- Få lista klar (innen februar).
- Arbeide med å få standpunkter på noen viktige saker vi kjører fram i valget. "Program" er for presentist å kalle det, men i den retningen.
- Skolere folk i sentrale tema.

* Våren -83. Som over + Systematisk kontakte uavhengige for å få dem med i RV-grupper til valgkampen.

Forts. s.17

AKP og fredsbevegelsen:

«NÅR DET REGNER PÅ PRESTEN ...»

La meg gå rett på sak: I avdelinga mi hadde vi diskusjon om partiets freds- og forsvarspolitik der en tilsynelatende enighet på Nei til Atomvåpens (NTA) håpløse linje ble avløst av skarp uenighet på om vi skulle gå inn i NTA eller ikke. Det ble ikke fatta noe vedtak. Noen uker seinere får jeg høre at UDS (Bærum) har behandla "vedtak fra avd. x om å avsette kader til NTA", og at flertallet av UDS visstnok tilslutta seg dette. Jeg blir forfanna. (For ordens skyld: Jeg har kritisert avd. styret for å ha gitt "vedtaket" til UDS, og vi skal siden ta stilling til disponeringa av en kamerat til slikt.)

Først noen påstander:

- 1) Det som kalles "uenighet på taktikken" dekker over reelle politiske motsigelser!
- 2) Redselen for å stå utenfor NTA, samt redselen for å propagandere vår egen allsidige freds- og forsvarspolitik, er et "knefall for spontaniteten" til visse (høyrøsta) grupper her til lands!
- 3) UDS må snarest ta initiativ til at det blir satt igang organisert Afghanistanarbeid i Bærum, framfor å tilslutte seg feilaktige prioriterings-"vedtak" fra avdelinger!

FEILAKTIGE HISTORISKE PARALLELLER!

To historiske eksempler er blitt trukket fram for å argumentere for deltakelse i NTA: Folkebevegelsen mot EF og Lenins "Jobb i reaksjonære fagforeninger!". Hør her: Målet vi sloss for i 1970-72 var å holde oss utenfor EEC, altså et anti-imperialistisk og progressivt krav. Dette kan ikke sies om NTA pro-imperialistiske og særlig pro-sovjetiske linjer. Dessuten: Vi gjorde jo nettopp det motsatte, vi danna AKMED som vi uttrykte bedre de politiske og organisatoriske krav som kampen stilte og på dette grunnlaget gikk vi inn og jobba parallelt i den storborgerlig leda FB.

Lenins råd om å jobbe innafør reaksjonære fagforeninger må vel være det beste tips vi kunne få om forholdet til NTA. Lenin begrunner jo dette med at det dreier seg om klasseorganisasjoner, ikke for småborgerlig intellektuelle, sånn som NTA i hovedsak er, men for proletariatet. Ved å bruke historia og klassikerne på denne måten verden opp ned!

OPPORTUNISME OG ILLUSJONER

Når jeg sier at det skjuler seg alvorlige motsigelser under "taktisk uenighet" så er det fordi jeg tror at vi bruker som ledetråd ordet i overskriften, og som lett ommskrevet skulle bli noe sånt:

"Når massene strømmer inn gjennom døra til NTA så må det vel komme noen til oss også hvis vi står i døra og tar imot". Vi skjelder litt i buksa over så mye folk, og blir liksom så tafatte når vi skal gå ut å propagandere den politikken som "alle er enige om". Men åffer har vi ikke fått igang Afghanistan-gruppe i Bærum, enda vi har vært enige om at den skulle prioriteres høyest i ett eller flere år? Åffer går UDS i Bærum hen og ser seg fornøyd med at ei avdeling vil sette av kader til NTA, når de sjøl er "enige i" at Afghanistan er viktigere? (Her vil jeg forresten nevne at UDS har gått personlig i spissen for Polen-solidaritet, noe som tjener dem til ære.)

Problemet for meg er at vi som har påtatt oss rolla å lede an i revolusjonær folkekrig-ikke makter å få ut en riktig politikk på forsvar og fred, enda halve Norge snakker om det samme, fordi det ikke er "populært" å snakke om konvensjonelt forsvar og opprustning, fordi det ikke er så lett å få massebevegelse på støtte til "det glemte" Afghanistan osv. I stedet går vi omkring og har illusjoner om at bare vi slapp inn i NTA så...

KIME TIL EN OFFENSIV?

Fredsbevegelsen/NTA er i stor grad avkledd politisk, noe som ikke minst skyldes KK's pågående innsats overfor NTA-ledelsen. Ved sida av det som jeg oppfatter som en

stagnasjon og en viss oppgitthet over små resultater, kan vi også se en annen viktig tendens: Flere tidligere "guruer" for fredsbevegelsen går ut og kritiserer NTA for å ha et alt for snevert perspektiv, og stiller alternative forsvarsdoktriner som til forveksling likner AKP's. Her ligger kimen til at et engasjement som bygger på fornuft og skikkelige analyser kan overta etter et følelses "hysteri" mot for mange atombomber.

La oss bruke kreftene på å få fram en breiest mulig "front" av folk som vil slå imot krigen på et sånt grunnlag, få med oss Tord Høivik og Hougen og Galtung og gå ut og kritisere NTA og stille alternativer.

I stedet for å sette av kader til å jobbe som aktivist innafor NTA, trenger vi sterke talsmenn som kan stille opp og avsløre de falske fredsvyene til NTA-lederne, og propagandere partiets linjer i stedet. Framfor partiaktivister i fredsbevegelsen trenger vi en masse aktivister som kan spre partiets syn uavhengig av denne rørsla. Vi må stille opp på Kalvøya-festivaler og fredsstevner og markere oss på vårt eget grunnlag! Og i stedet for å fyke rundt med underskriftsletter mot atomfrie soner bør vi riste bøssene for våpeninnsamling til ny AK-47 til Gulamin! Noen som er enig?

Kalashnikoff